

TOTES LES REVOLUCIONS COMENCEN AMB UNA ESPURNA

ELS JOCS DE LA FAM II
EN FLAMES

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins

Els Jocs de la Fam II
En flames

Traducció d'Armand Carabén i Mercè Santaulària

Fanbooks

Títol original: *The Hunger Games. Catching Fire*

© Suzanne Collins, 2008

© Scholastic Press, 2008

© de la traducció: Armand Carabén i Mercè Santaulària, 2009

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

© Imatge de la coberta: Tim O'Brien

© Disseny de la coberta: Scholastic UK

Imatge reproduïda amb l'autorització de Scholastic Ltd.

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
el gener del 2010 per Estrella Polar.

www.fanbooks.cat

Primera edició en aquest segell: juliol del 2013

Primera edició en aquesta presentació: maig del 2020

ISBN: 978-84-17515-94-2

Dipòsit legal: B. 7.328-2020

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació
de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma
de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra,
que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

POSO TOTES DUES MANS al voltant del termos, encara que l'escalfor del te fa molta estona que s'ha evaporat en l'aire glaçat. Contrec els músculs amb força per protegir-me del fred. Si una horda de gossos salvatges aparegués en aquest precís instant, no tindria temps per enfilar-me a un arbre i esquivar-ne l'atac. El que ara hauria de fer és incorporar-me, bellugar-me una mica, lluitar contra l'encarcarament de les extremitats. Però en comptes d'això, em quedo on sóc, tan inert com la roca damunt la qual m'he assegut, mentre l'alba comença a il·luminar els boscos. Contra el sol, no hi puc lluitar. He de veure amb impotència com m'arrossega cap a un dia que he estat tement durant mesos.

Al migdia, tots vindran a la meva nova casa de Ciutat Victòria: els periodistes, els càmeres i també l'Effie Trinket, la nostra escorta, vinguts expressament al Districte 12 des del Capitoli. Em pregunto si l'Effie encara fa servir aquella absurda perruca rosa, o si per a la Gira de la Victòria promourà algun color estrany. Hi haurà tot de personal esperant també, tot un equip a la nostra disposició per atendre les nostres necessitats durant el llarg viatge en tren. Un equip d'imatge que es preocuparà de preparar-me per a les aparicions públiques. El meu estilista i

amic, en Cinna, que em va dissenyar l'espectacular vestuari que va fer que el públic es fixés en mi en els Jocs de la Fam.

Si depengués de mi, hauria oblidat els Jocs de la Fam del tot. No n'hauria tornat a parlar mai. O en parlaria com d'un malson. Però la Gira de la Victòria ho fa impossible. Estratègicament programada a mig camí entre uns Jocs anuals i els següents, és una de les vies que ha trobat el Capitoli per mantenir l'horror fresc i recent. Als districtes, no sols ens veiem obligats a recordar el ferri control del seu poder any rere any, sinó també a celebrar-lo. I enguany, jo seré una de les estrelles de l'espectacle. He de viatjar de districte en districte per comparèixer davant d'un públic que m'aclama en públic i que m'odia en secret i per mirar a la cara les famílies dels nens que he matat.

El sol insisteix a continuar pujant, o sigui que m'obliga a posar-me dreta. Totes les articulacions se'm queixen i la cama esquerra ha estat tanta estona adormida, que em calen uns minuts d'estimulació perquè recuperi la sensibilitat. He estat tres hores als boscos, però com que no he fet cap intent seriós de caçar, no he aconseguit cap peça. El menjar no és pas una qüestió que hagi d'amoïnar més la mare, ni la Prim. Ja es poden permetre el luxe de comprar a la carnisseria de la ciutat, encara que tothom s'estimi més la carn de caça fresca. Però el meu millor amic, en Gale Hawthorne, i la seva família continuen dependent del botí del dia i no puc deixar-los de banda. Començo l'hora i mitja de recorregut que es necessita per repassar la línia de paranys. Abans, quan anàvem a escola, a les tardes teníem temps per a tot: recollir les peces dels paranys, caçar

més preses, cobrar-les, i anar encara a ciutat a vendre-les. Però ara que en Gale ha començat a treballar a les mines de carbó, m'encarrego jo de fer la feina —no tinc res a fer en tot el dia—, però hi he d'anar jo sola.

Ara mateix en Gale ja deu haver fitxat a la feina, ha pujat en un ascensor que et regira l'estómac i s'ha enfonsat a les profunditats de la terra, on a hores d'ara deu estar martellejant una veta de carbó. Jo sé com és, allà baix. Com a part de la nostra formació escolar, cada any visitàvem les mines amb la classe. Quan era petita, em semblava desagradable i prou: el túnel claustrofòbic, l'aire putrefacte, la foscor, la pudor asfixiant durant tot el recorregut... Però després que el pare i uns quants miners més hi perdessin la vida arran d'una explosió, ja només de pujar a l'ascensor em venien tots els mals, i la sortida anual es va convertir en una font d'angoixa. En un parell d'ocasions la perspectiva de la visita em va indisposar tant, que la mare em va fer guardar repòs a casa, convençuda que tenia una grip.

Pobre Gale, ell que només és feliç al bosc, en contacte amb l'aire fresc, la llum solar i l'aigua que corre neta! No sé com s'ho fa, a les mines. Bé, sí que ho sé. Ho suporta perquè sap que és l'única manera d'alimentar la seva mare i els germans petits. I aquí em tens a mi, amb una carretada de diners, més dels que caldria per alimentar totes dues famílies, i no m'accepta ni una sola moneda. Ni tan sols m'accepta la carn, encara que amb tota seguretat ell hauria mantingut la meva mare i la Prim si a mi m'haguessin mort als Jocs. Li dic que en realitat la cacera em fa servei, perquè pararia boja, si m'hagués de passar tot el dia asseguda a casa. Tot i així, mentre ell hi és, no li deixo mai el

botí a casa. M'ho posa fàcil, perquè fa jornades de dotze hores a la mina.

L'únic dia en què puc veure en Gale és el diumenge, quan sortim a caçar junts. Continua sent el millor dia de la setmana, però tot i així no és com abans, quan ens ho podíem explicar tot. Els Jocs també ens han espatllat això. Mantinc l'esperança que, amb el pas del temps, recuperem la confiança mútua d'abans, però una part de mi sap que és inútil, que no hi ha marxa enrere.

Dels paransys, n'obtinc un bon botí: vuit conills, dos esquirols i un castor que s'ha ficat nedant en un artefacte de filferro dissenyat pel mateix Gale. És tot un geni dels paransys: sap muntar un ormeig que inclina els arbrets per allunyar la peça de l'abast dels depredadors, sap equilibrar troncs sobre disparadors de bastons, teixir cistelles que es tanquen sobre el peix capturat... Mentre avanço i vaig recol·locant els paransys amb cura, sé que mai no podré tenir el seu sentit per a l'equilibri de forces, ni l'instint fiable que li indica per on travessarà la presa. És més que experiència. És un do natural. Un do com el que jo tinc per encertar un animal amb una sola fletxa enmig de la foscor.

Quan aconseguixo arribar a la tanca que envolta el Districte 12, el sol està molt amunt. Com faig sempre, paro bé l'orella, però no se sent cap brunzit que reveli una circulació de corrent elèctric a través dels nusos de la reixa. Gairebé no en circula mai, per bé que en principi la tanca hauria d'estar tothora en funcionament. Em contorsiono per passar a través de l'obertura de la part inferior i arribo al Prat, a un tret de fona de casa, és a dir, de la meva antiga llar. L'hem de mantenir perquè és l'habitatge ofici-

aliment designat per a la meva mare i la meva germana. Si jo em morís ara mateix, hi haurien de tornar. Però ara totes dues estan feliçment installades a la nova residència de Ciutat Victòria, i jo sóc l'única que utilitza el petit espai on em vaig criar. Per a mi, és la meva llar veritable.

M'hi passo un moment per canviar-me de roba. Em canvio la jaqueta de cuir vell del pare per un abric de llana fina que sempre em sembla que m'estreny massa per les espatlles. Deixo les botes de caça, toves i gastades, i em poso un parell de sabates cares de fàbrica que la meva mare considera més apropiades per a algú del meu estatus. Ja he amagat l'arc i les fletxes en un tronc buit al bosc. Encara que el temps passa ràpidament, em regalo uns minuts per seure a la cuina. Té un aspecte deixat, amb la llar que no s'ha encès des de fa temps i sense tovalles a taula. Enyoro la meva antiga vida. Amb prou feines ens en sortíem, però jo sabia on encaixava, sabia quin era el meu lloc en el teixit estretament entrellaçat de les nostres vides. M'agradaria poder-hi tornar, perquè, retrospectivament, em sembla molt segura comparada amb la d'ara, que sóc tan rica i famosa i tan odiada per les autoritats del Capitoli!

Un gemec a la porta del darrere em crida l'atenció. Obro la porta i a l'altra banda em trobo en Ranuncle, el gatot llardós de la Prim. La nova casa li agrada gairebé tan poc com a mi, i sempre se'n va quan la meva germana és a escola. Mai no hem estat gaire amics, però ara tenim aquest lligam. Deixo que entri, li dono una mica de greix de castor, i fins i tot li acaricio el cap entre les orelles.

—Mira que ets lleig, eh! —li dic.

En Ranuncle es frega contra la meva mà per guanyar-se més carícies, però hem de marxar.

—Anem, tu!

L'engrabo amb una mà, amb l'altra agafo el sarró i sortim al carrer. El gat s'allibera de la meva grapa i desapareix sota uns arbustos.

La punta de les sabates em constreny el peu i, mentre camino pels carrers de color cendra, els dits del peu pateixen. Fent marrada pels carrerons i patis posteriors, la casa d'en Gale em queda a pocs minuts. La mare d'en Gale, la Hazelle, inclinada sobre la pica de la cuina, em veu des de la finestra. S'eixuga les mans al davantal i desapareix per venir a rebre'm a la porta.

M'agrada, la Hazelle. La respecto. L'explosió que va matar el meu pare, a ella li va arrabassar el marit, i la va deixar amb tres criatures i una altra a punt de néixer. No havia passat una setmana d'ençà del part, que ja recorria els carrers buscant feina. Les mines quedaven descartades, amb un nadó per cuidar, però s'ho va manegar per aconseguir bugada d'alguns comerciants del poble. Amb catorze anys, en Gale, el més gran dels nens, es va convertir en el principal suport de la família. Ja estava registrat per a les tessel·les, i podia procurar-se una escassa provisió de cereals i petroli a canvi de veure inscrit el seu nom en el sorteig més vegades del que li tocava. A més d'això, a hores d'ara ja s'havia convertit en un caçador expert. Però no era prou per mantenir una família de cinc membres, i la Hazelle es va haver de deixar els dits a la pica de la bugada. A l'hivern tenia les mans tan vermelles i esquerdades que li sagnaven de seguida. Encara en patiria si no fos per un unguent que es va inventar la meva mare. Però la Hazelle i en Gale estan decidits a evitar que els altres membres de la família, en Rory, de dotze anys; en Vick, que en té deu,

i la petita de quatre anys, la Posy, hagin de signar mai cap tessella.

La Hazelle somriu en veure el botí. Agafa el castor per la cua per sentir-ne el pes.

—En farem un bon estofat! —diu.

A diferència d'en Gale, no té cap problema amb el nostre arranjament.

—I la pell és bona, també —afegeixo.

Em reconforta, ser aquí amb la Hazelle. Ponderar la qualitat de les peces, com sempre hem fet. Em serveix una tassa d'infusió d'herbes amb la qual m'escalfo gustosament els dits balbs.

—Saps? Havia pensat que, en tornar de la Gira, em podria endur en Rory alguna vegada amb mi. Després d'escola. Li ensenyaria a disparar.

La Hazelle assenteix.

—Estaria bé. Ja saps que en Gale volia fer-ho, però ara només disposa dels diumenges, i crec que li agrada reservar-se'ls per a tu.

No puc evitar que les galtes se'm ruboritzin. És estúpid, ja ho sé. Poques persones em coneixen millor que la Hazelle. Coneix el vincle que comparteixo amb en Gale. Estic segura que molta gent té assumit que amb en Gale m'hi acabaré casant, encara que a mi no m'hagi passat mai pel cap. Però això era abans dels Jocs. Abans que el meu company tribut, en Peeta Mellark, anunciés que estava bojament enamorat de mi. El nostre idilli es va convertir en una estratègia clau per a la supervivència a l'arena. El problema és que per a en Peeta no era sols una estratègia. No estic segura del que era per a mi. Però ara sé que per a en Gale va ser dolorós. El pit se m'encongeix en pensar

que en Peeta i jo ens haurem de tornar a presentar com a parella durant la Gira de la Victòria.

Em bec el te d'una glopada, encara que estigui massa calent, i m'aparto de la taula.

—Val més que me'n vagi. He d'estar presentable per a les càmeres.

La Hazelle em fa una abraçada.

—Gaudeix del menjar.

—I tant —li dic.

La meva propera parada és la Ferradura, on tradicionalment he tancat la major part dels tractes. Fa anys era un magatzem de carbó, però quan va caure en desús, es va convertir en un lloc de trobada per al tràfic il·legal i després en un mercat negre molt actiu. Si atreu un element criminal, llavors jo hi pertanyo, suposo. Caçar en els territoris que envolten el Districte 12 viola almenys una dotzena de lleis i és punible amb la mort.

Encara que ells no m'ho recordin mai, els dec molt, a la gent que freqüenta la Ferradura. En Gale em va explicar que la Grassa Sae, la dona gran que hi serveix sopes, va emprendre una collecta per ajudar-nos a en Peeta i a mi en el transcurs dels Jocs. Se suposava que només era cosa de la Ferradura, però moltes altres persones en van sentir a parlar i hi van participar. No sé exactament quants diners va recollir, però el preu dels obsequis a l'arena és exorbitant. I pel que sé ara, van significar per a mi la diferència entre la vida i la mort.

Se'm fa estrany entrar per la porta principal de la Ferradura amb el sarró de caça buit, sense res per vendre, i sentir en canvi el pes de les monedes ballant soltes dins la butxaca i colpejant-me el maluc. Intento beneficiar tantes

parades com m'és possible; els compro cafè, pastes, ous, llana i petroli. També compro tres ampolles de licor blanc a una dona que té un sol braç, la Ripper, una víctima d'un accident a la mina que va ser prou espavilada per trobar la manera de sobreviure.

El licor no és per a la meva família. És per a en Haymitch, el meu mentor i d'en Peeta durant els Jocs. Durant bona part del dia, es comporta com un tipus agre, violent i borratxo. Però durant els Jocs va fer la seva feina i més perquè els seus dos tributs obtinguessin una victòria *ex aequo* per primera vegada en la història. O sigui que no m'importa com és en Haymitch, perquè també li dec la vida. I això és per sempre. Li aconseguixo licor blanc d'estranguis perquè fa unes setmanes ell es va quedar sense existències i no en trobava a la venda. Va patir un accés delirant, tremolava i cridava contra tot de coses esgarrifoses que només ell podia veure. Va espantar mortalment la Prim i, de fet, per a mi tampoc no va ser gens agradable veure'l en aquell estat. Des de llavors he pensat que sempre tindrè emmagatzemat licor, per si hi torna a haver escassetat.

En Cray, el nostre Pacificador en Cap, arrufa el nas quan em veu amb les ampolles. És un home gran amb alguns blens de cabells platejats que es pentina amb la ratlla de costat, per sobre d'una cara ben vermella.

—Aquest material és massa fort per a tu, joveneta.

Ho deu saber per experiència pròpia. En competència amb en Haymitch, en Cray és el tipus més bevedor que conec.

—Ehem, la meva mare en fa servir per als medicaments —responc amb indiferència.

—Doncs que sàpiga que això ho mata tot —diu mentre deixa anar una moneda per aconseguir una ampolla.

Quan arribo a la parada de la Grassa Sae, faig un bot per seure al taulell i demano una mica de sopa, que avui sembla feta d'una barreja de carbassa i fesols. Un Pacificador anomenat Darius ve i n'hi compra un bol mentre jo menjo. D'entre tots els encarregats de fer complir la llei, és un dels meus favorits. Mai no abusa de la seva autoritat, i és de la broma. Deu rondar la trentena, però no sembla gaire més gran que jo. Alguna cosa en el seu somriure, en el seu pèl roig, el fan destacar i li donen aspecte de nen.

—No havies de ser al tren? —em pregunta.

—Em vénen a buscar al migdia —li responc.

—I et presentaràs amb aquesta fila? —em pregunta abaixant el to de veu fins al xiuxiueig. No puc deixar de riure-li les gràcies, malgrat el meu estat d'ànim.— Et podries posar una cinta al cap o una cosa així...

Juga amb la meva trena i li aparto la mà d'una bufetada.

—No t'amoïnis, que quan m'agafin per banda quedaré irrecognoscible —dic.

—Així m'agrada, senyoreta Everdeen! —exclama—. Que per una vegada puguem estar orgullosos d'alguna cosa, en aquest districte!

Branda el cap mirant a la Grassa Sae en senyal de desaprovació i se'n va a reunir-se amb els seus amics.

—Ep, mestre, vull aquest bol de tornada! —crida la Grassa Sae, però com que ho diu rient, no sona gaire severa—. En Gale es podrà acomiadar de tu? —em pregunta.

—No, no és a la llista —dic—. El vaig veure el diumenge, però.

—Doncs s'han lluit. Sent com és el teu cosí... —fa amb ironia.

Que siguem cosins és una mentida més que s'ha em-pescat el Capitoli. Quan en Peeta i jo vam aconseguir quedar entre els vuit finalistes dels Jocs de la Fam, van enviar reporters a descobrir les nostres històries personals. Quan van preguntar quins eren els meus amics, tot-hom els va dirigir a en Gale. Però a causa de l'idilli que vam representar a l'arena amb en Peeta, que el meu millor amic fos en Gale no funcionava. Era massa guapo, massa masculí i estava massa poc disposat a somriure i a fer el paperot davant les càmeres. Ens assemblem una mica. Tenim la mirada de la Costura. Cabells llisos i foscos, pell olivàcia, ulls grisos. I vet aquí que un geni el va convertir en el meu cosí. No en vaig saber res fins que no vaig tornar a casa, al peu de l'andana de l'estació de tren, quan la meva mare em va dir: «Els teus cosins tenen moltes ganes de veure't!». Estranyada, em vaig tombar i vaig veure Gale, la Hazelle i la quitxalla, que havien vingut a rebre'm, així que què podia fer, a banda de seguir-los la veta?

La Grassa Sae sap que no tenim cap parentiu, però fins i tot persones que ens coneixien des de feia anys semblava que se n'havien oblidat.

—No saps les ganes que tinc que s'hagi acabat tot —xiuxiuejo.

—M'ho puc imaginar —diu la Grassa Sae—. Però per arribar al final et caldrà fer tot el camí. Vinga, vés-te'n, val més que no facis tard.

Mentre faig cap a Ciutat Victòria, comença a caure una neu lleugera. Aquesta urbanització es troba a menys d'un quilòmetre a peu de la plaça del centre, però sembla

un altre món, completament diferent. És una comunitat dissenyada al voltant d'un parc verd preciós, esquitxat d'arbustos florits. Hi ha dotze cases, totes prou grans perquè hi càpiguen deu cases de la Costura, i n'hi ha vuit que continuen buides. Les ocupades pertanyen a en Haymitch, en Peeta i a mi.

Les cases habitades per la meva família i en Peeta emeten una càlida resplendor de vida. Finestres il·luminades, fum que surt de les xemeneies, bajoques de blat de moro de colors brillants col·locades a les portes de davant com a decoració per al Festival de la Collita... En canvi, la casa d'en Haymitch, tot i la feina del jardiner, desprèn un aire d'abandonament i negligència. M'acosto a la porta principal, sabent que a dins m'espera un desgavell indescriptible, i entro.

El meu nas s'estarrufa de fàstic. En Haymitch es nega a permetre que li vinguin a netejar i ell no fa res. Amb els anys les ferums d'alcohol, vòmit, verdura bullida, carn recremada, roba bruta i tifes de ratolí s'han barrejat per crear una fortor única que et fa llagrimejar. Avanço a través d'una pila d'embolcalls oberts, vidres trencats i restes de menjar fins al lloc on sé que hi trobaré en Haymitch. Està assegut a la taula de la cuina, amb els braços estesos sobre la fusta i el rostre enfonsat en un bassal pudent de licor, i ronca profundament. Li tusto l'espátlla.

—Amunt! —crido, perquè he après que no hi ha cap forma subtil de despertar-lo. Interromp un moment els roncs, interrogant, i després hi torna. El tusto amb més força.— Amunt, Haymitch, que avui comença la Gira!

Apujo la finestra, respiro a fons l'aire net de fora. Amb

els peus busco una posició còmoda entre les escombraries del terra, i desenterro una cafetera de llauna i l'omple a la pica. L'estufa no està del tot apagada i aconseguixo convèncer les brases perquè aixequin una flameta. Poso una mica de cafè mòlt a la cafetera, prou per assegurar-me que el beuratge resultant surti fort i gustós, i la poso al foc perquè bulli.

En Haymitch encara és mort per a la vida normal. Com que no ha funcionat res, omple una galleda d'aigua glaçada i l'hi aboco damunt del cap, i m'aparto d'un bot. Un so gutural d'animal li surt de la gola. S'aixeca d'un bot, clava una puntada a la cadira, que l'allunya tres metres, i esgrimeix un ganivet. M'havia oblidat que sempre dorm amb un ganivet a la mà. L'hi hauria d'haver separat dels dits, però tenia massa coses al cap. Deixa anar unes quantes obscenitats i clava algunes estocades a l'aire abans de recuperar els sentits. Es frega la cara amb la màniga de la camisa i es tomba cap a l'ampit des d'on l'estic observant, preparada per emprendre una sortida cames ajudeu-me.

—Què coi fas? —m'escup.

—Em vas dir que et despertés una hora abans que arribessin les càmeres! —li recordo.

—Com?! —exclama.

—M'ho vas dir tu —insisteixo.

Fa memòria i sembla recordar alguna cosa.

—I com és que estic tot xop?

—No hi havia manera de despertar-te —li dic—. Mira, si volies maneres suaus, l'hi hauries d'haver demanat a en Peeta.

—Demandar-me què? —intervé un nouvingut.

Només de sentir el timbre de la veu d'en Peeta, l'estómac se'm regira amb un terbolí d'emocions desagradables que inclou la culpa, la tristesa i la por. I també la nostàlgia. Sí, podria admetre que també hi ha una mica de nostàlgia. El que passa és que és una emoció que té massa competència per dominar mai.

Mentre en Peeta travessa la sala, veig com la llum del sol que s'escola per la finestra reflecteix la brillantor de la neu fresca i la projecta en els cabells rossos del meu amic. Se'l veu fort i saludable, tan diferent del noi malalt i mort de gana que recordo de l'arena, que amb prou feines sóc conscient de la seva coixesa. Posa un tros de pa acabat de fer a taula i estén la mà a en Haymitch per ajudar-lo a incorporar-se.

—Et vaig demanar que em despertessis, no que em provoquessis una pneumònia —diu en Haymitch, apartant el ganivet. Es treu la camisa bruta tot deixant que es vegi una samarreta de màniga llarga igualment tacada, i s'eixuga com pot amb la part seca.

En Peeta somriu i posa el ganivet d'en Haymitch en un licor blanc d'una ampolla que hi havia a terra. Asseca la fulla neta amb el faldó de la camisa i talla el pa a llesques. En Peeta ens proveeix regularment de productes frescos del forn. Jo caço. Ell fa pa. En Haymitch beu. Cadascú té la seva manera de mantenir-se ocupat i tenir els records de la participació en els Jocs de la Fam en un racó apartat de la memòria. No és fins que aconseguix que en Haymitch s'incorpori del tot que en Peeta em mira per primera vegada.

—En vols un tros?

—No, ja he dinat a la Ferradura —dic—. Però gràcies.

La meua veu no sona com la meua, de tan formal. Així és cada vegada que parlo amb en Peeta des que les càmeres van deixar de filmar-nos després del nostre feliç retorn a casa i la represa de la vida real.

—De res —respon amb rigidesa.

En Haymitch llança la camisa cap a algun punt d'una pila de roba rebregada.

—Buf! Veig que necessiteu molt d'escalfament, abans que comenci l'espectacle!

Té raó, és clar. El públic s'espera la parella d'enamorats que va guanyar els Jocs de la Fam. No dues persones que amb prou feines es poden mirar a la cara. Però tot el que tinc per dir és:

—Vés a banyar-te, Haymitch.

Llavors surto per la finestra i després de saltar i caure a terra m'incorporo ràpidament per afanyar-me cap al meu nou domicili.

La neu ha començat a quallar als carrers, i el rastre de petjades ha quedat imprès darrere meu. A la porta d'entrada, m'aturo a treure'm la brutícia xopa de les sabates. La mare ha estat treballant dia i nit perquè la casa quedi en estat de revista per a les càmeres, així que no és qüestió d'empastifar-li el terra brillant. Encara no he acabat d'entrar, que la mare em ve a rebre i m'aguanta el braç com per aturar-me.

—No et preocupis, ja me les trec aquí —la tranquilitzo mentre deixo les sabates a la catifa.

La mare em dedica una estranya rialla entretallada i em treu el sarró carregat de l'espatlla.

—Bah, és neu només. Has tingut un passeig agradable?

—Un passeig?

Sap perfectament que m'he passat mitja nit als boscos.

Llavors veig l'home dret darrere seu a la porta de la cuina. Un cop d'ull al seu vestit ben tallat i els seus trets quirúrgicament millorats i sé que ve del Capitoli. Alguna cosa no rutlla.

—Ha estat més aviat com patinar. Està tot molt relliscós, a fora.

—T'ha vingut a veure algú —diu la mare. Té la cara massa pàl·lida i puc notar l'ansietat que està tractant d'ocultar.

—Em pensava que no vindrien fins al migdia —faig veure que no m'adono del seu estat—. En Cinna ha vingut més d'hora per ajudar-me?

—No, Katniss, és... —comença la mare.

—Per aquí, si us plau, senyoreta Everdeen —diu l'home. Em fa un gest cap al passadís. Se'm fa estrany que em guiïn per casa meva, però no crec que ara sigui el moment de fer cap comentari.

Mentre el segueixo, dirigeixo un somriure tranquil·litzador a la mare per sobre l'espatlla.

—Més instruccions per al viatge, probablement.

M'han estat enviant tota mena d'informacions sobre l'itinerari i el protocol que em caldrà observar a cada districte. Però a mesura que camino cap a la porta de l'estudi, una porta que mai no havia vist tancada fins ara, sento que el meu cap comença a rutllar. «Qui m'espera aquí? Què volen ara? Per què la mare està tan pàl·lida?».

—Entra —diu l'home del Capitoli, que m'ha seguit per tot el passadís.

Faig girar el pom de llautó polit i entro a dins. El meu

nas registra les olors en conflicte, de roses i sang. Un home net de cabells blancs que em resulta vagament familiar està absort en la lectura d'un llibre. Aixeca un dit de la mà com si digués: «Dóna'm un moment». Llavors es tomba i el meu cor se salta un batec.

Estic mirant als ulls de serp del president Snow.